

Arrest

nr. 203 740 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. HZAINE *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 4 januari 2016 asiel aan. Op 20 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorpje Sapara in de Abzanghanivallei, district Hesarak, provincie Nangarhar. U ging nooit naar school, en uw (beroeps) activiteiten bestonden eruit om te werken op het land van de familie.

Een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan hebben de taliban uw broer gerekruteerd, en na twee maanden hebt u niets meer over hem vernomen. Ongeveer een maand voor uw vertrek kwamen de taliban opnieuw naar het huis van de familie in een poging ook u te rekruteren. Uw vader wimpelde hen af. Meer dan een week voor uw vertrek kwamen ze opnieuw langs, en lieten verstaan dat ze geen tweede weigering zouden aanvaarden. Uw vader weigerde opnieuw om u te laten aansluiten. Een week later werd er een dreigbrief aan de deur van het huis vastgemaakt waarin stond dat u onthoofd zou worden als u bleef weigeren u aan te sluiten. Hierop ontvluchtte u het land.

U vertrok uit Afghanistan in Aqrab of Qaws 1394 (oktober – december 2015), en kwam in België aan op 21 november 2015, waar u ook asiel aanvroeg op 4 januari 2016. Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara, een dreigbrief, en de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op de asielzoeker rust de verplichting om bij aanvang van de procedure de volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het gehoor duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Wat de medewerkingsplicht betreft, dient er ten eerste op gewezen te worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw intakegesprek immer aan minderjarig te zijn, 17 jaar oud (fiche niet begeleide minderjarige). Dit herhaalde u bij het interview voor de DVZ, met als toevoeging dat u het niet eens was met de resultaten van de leeftijdstest maar deze wel zou aanvaarden (verklaring DVZ dd. 3 mei 2016, afdeling 4). Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie, Wilrijkstraat 10, 2650 Edegem op 11 februari 2016, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 11 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, maar liefst 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar.

Toen u op het CGVS gevraagd werd wanneer u geboren werd, gaf u aan dat u volgens uw taskara geboren was in de negende maand van 1379 (november – december 2000) en vandaag 18 jaar en 5 maanden oud zou zijn (CGVS p. 3). Gewezen op het resultaat van de medische test, verwijst u opnieuw naar uw taskara, en naar verklaringen van uw vader over uw leeftijd (CGVS p. 3). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat uw vader zich met bijna tien jaar zou vergissen over de leeftijd van zijn zoon. De afwijkende leeftijd op uw taskara wijst dan weer eerder in de richting dat het niet gaat om een authentiek document (CGVS p. 3). Het heeft er bijgevolg de schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en hiertoe bovendien een vermoedelijk vervalste taskara voorlegde. Dat u voor het CGVS probeert vol te houden dat u ongeveer tien jaar jonger zou zijn dan wat medisch werd vastgesteld, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid al danig.

Dit leidt ten tweede tot de vaststelling dat u geen enkel geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk zoals foto's of attesten kan voorleggen die uw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. Aan

de echtheid van de door u voorgelegde taskara kan gezien de sterk van het resultaat van de medische testen afwijkende leeftijd immers maar weinig geloof gehecht worden. U hebt voor het overige blijkbaar geen documenten of andere stukken van deze aard laten overkomen, hoewel op basis van uw verklaringen nochtans blijkt dat u nog contact hebt gehad met een oom van u in Afghanistan (CGVS p. 18). Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen.

Naast de elementen die wijzen in de richting van een gebrek aan medewerking met de asielpprocedure, zijn er ook zaken die doen twifelen aan de waarachtigheid van de door u opgegeven vervolging op zichzelf genomen. U verklaarde dat u Afghanistan moest ontvluchten omdat de taliban u met de dood bedreigden nadat uw vader niet was ingegaan op hun vraag om u bij hen te doen aansluiten (CGVS p. 9, 10, 16). U slaagde er evenwel niet in om dit aannemelijk te maken, om infra vermelde redenen.

Ten eerste is uw bewering dat de taliban een jaar voorheen waren langsgekomen en toen uw oudere broer deden aansluiten maar weinig geloofwaardig. Primo, gevraagd waarom de taliban op dat moment uw broer en niet u deden aansluiten, stelt u immers dat ze dit deden omdat uw broer ouder was dan u, namelijk ongeveer 22 jaar oud op dat moment (CGVS p. 10, 11). Er is er supra echter al op gewezen dat uw werkelijke leeftijd flink hoger ligt dan u zelf beweerde, namelijk minstens vijfentwintig jaar oud op het moment dat de taliban uw broer kwamen halen. Dit zou betekenen dat de taliban uw in feite jongere broer nog voor u zouden hebben proberen rekruteren, in tegenspraak met uw bewering dat ze hem net kozen omdat hij ouder was.

Secundo valt het op dat u maar erg weinig kan vertellen over de periode van uw broer bij de taliban. Zo wist u niet te zeggen wat het laatste was dat u tegen uw broer zei toen hij door de taliban werd meegenomen, hoewel het naar uw eigen zeggen toch een emotioneel moment was (CGVS p. 11). Er zou nochtans verwacht kunnen worden dat u een zodanige levensveranderend moment duidelijk voor de geest zou kunnen halen, maar u stelt enkel vaag dat u "het niet kan uitleggen" en dat uw broer "erg droef was" (CGVS p. 11). Daarenboven, gevraagd naar concrete zaken die hij naderhand verteld zou hebben bij zijn bezoek aan huis, herhaalt u enkel tot driemaal toe dat uw broer veranderd was, zonder evenwel ooit aan een concrete anekdote of gesprek te refereren (CGVS p. 11). Dit alles komt al te abstract over, terwijl het toch wel zou gaan om de laatste interacties met uw bloedeigen broer.

Aansluitend hierop is het tertio markant dat u aangeeft geen enkele moeite te hebben gedaan om te proberen achterhalen wat het lot van uw broer was nadat hij niet langer naar huis kwam (CGVS p. 12). Gevraagd of u contacten had met de taliban of contact met hen probeerde opnemen, verklaart u enerzijds dat u dat niet wou, en anderzijds dat u niemand kende aan wie u dat kon vragen (CGVS p. 12). U had evenwel eerder verklaard dat vele dorpingen hun zonen naar de taliban hadden gezonden, al dan niet vrijwillig (CGVS p. 10), en dat deze dorpsgenoten ook af en toe naar huis kwamen om hun familie te bezoeken, ook al wist u niet precies wanneer (CGSV p. 12). Hierop gewezen, werpt u tegen dat het gevaarlijk is om over de taliban te praten, en dat ze zelfs een vader die naar het lot van zijn zoon zou vragen zouden doden (CGVS p. 12). Dit lijkt evenwel een overdreven voorstelling van het beleid van de taliban; het valt maar moeilijk te geloven dat ze een ondertussen al meer dan tien jaar durende opstand zouden kunnen volhouden als ze zodanig draconisch waren tegenover de lokale bevolking. Bovendien gaf u zelf aan dat ook talibanleden respect hebben voor ouderen en voor traditionele praktijken omtrent gastvrijheid (CGVS p. 12, 13, 14). Deze elementen doen besluiten dat uw verklaringen over uw broer maar weinig aannemelijk zijn, en doen twifelen aan het bestaan, het lidmaatschap bij de taliban, de woonplaats, dan wel de mate waarin u contact met uw broer onderhoudt of onderhield.

Er kunnen ten tweede ook een aantal bemerkingen geformuleerd worden bij uw weergave van de talibanaanwezigheid in uw streek en de interacties met en attitude van de lokale bevolking. U verklaarde primo namelijk dat uw broer bij de taliban was gegaan omdat dat zo door de dorpingen beslist werd; vele mensen van het dorp stuurden hun zonen naar de taliban, en deze verwachtten van andere families dat ze dit ook deden (CGVS p. 10). Kort daarop stelt u evenwel dat de taliban de dorpingen die dit niet wouden, toch sowieso dwongen om aan te sluiten (CGVS p. 10). Het is daarom vreemd dat u in de eerste plaats verwees naar de sociale druk onder de dorpingen zelf; deze lijkt van uiterst ondergeschikt belang als de taliban uiteindelijk toch gewoon de mensen dwingen om aan te sluiten.

Secundo is ook de quasi-omerta die volgens u zou bestaan rond de taliban in uw dorp maar weinig geloofwaardig. U stelt dat de locals onderling het zelfs niet aandurften om elkaar vragen te stellen over familieleden bij de taliban, en dat het vragen om boodschappen naar collega's etc. overbrengen gevaarlijk was (CGVS p. 12). Nochtans had u eerder aangegeven dat minstens toch een aantal van de

dorpelingen het maar normaal vonden om zonen naar de taliban te sturen en dat ook van anderen verwachtten (CGVS p. 10), waardoor ze toch minstens om die mening over te brengen over de taliban moesten praten met de anderen. Bovendien geeft u ook later aan dat “zelfs kinderen” op de hoogte waren van de lokale talibanhiërarchie (CGVS p. 15), wat ook een zekere communicatie veronderstelt.

Tertio zijn ook uw verklaringen over de manier waarop jongens van het dorp die bij de taliban zaten en terug naar het dorp kwamen om hun familie te bezoeken, eerder vreemd. U stelt enerzijds van uw broer dat hij gewapend en met een geheel nieuwe attitude van de taliban terugkwam (CGVS p. 11), maar daarop verklaart u dat zonen van andere families bevolen werden om binnen te blijven en niet mochten buiten komen tot ze terug weggingen (CGVS p. 12). Dit lijkt eerder atypisch gedrag voor jongemannen die gewapend, getraind en met recent ontdekte ideologische overtuigingen naar het ouderlijke dorp zouden terugkeren, tradities ten spijt; men zou van hen net een eerder trotse, pronkende, zelfs arrogante houding verwachten, zeker als er in het dorp een zekere sympathie voor het talibangedachtengoed heerste (CGVS p. 10). Dat ze zich zodanig lijdzaam zouden opstellen, valt maar moeilijk te geloven, en lijkt eerder gekunsteld om andere lacunes in uw verhaal te proberen afdekken. Uw verklaringen wat betreft het dorp en de taliban zijn kortom vreemd en weinig consistent, een indicatie van een weinig waarheidsgetrouwe weergave van de gebeurtenissen aldaar.

Het is ten derde ook opmerkelijk dat uw verklaringen over de interacties van u en uw familie met de taliban maar weinig consistent lijken. U stelt primo namelijk dat de taliban uw vader twee maal zouden hebben benaderd om hem te vragen dat hij u zou laten aansluiten, en dat hij beide keren de boot afhield, waarop de taliban afdropen (CGVS p. 9, 10, 13, 14). Anderzijds houdt u tevens vol dat als u niet vrijwillig zou aansluiten, ze u zouden dwingen door u te “kidnappen met geweld” (CGVS p. 14). Dit doet natuurlijk de vraag rijzen waarom ze u niet bij de eerste twee bezoeken al met dwang meenamen. U kan hierover enkel verklaren dat dit niet mag onder Afghanen, en ware moslims onwaardig is (CGVS p. 14), wat natuurlijk niet kan verklaren waarom het later dan weer wel aanvaardbaar zou zijn om u te ontvoeren. Hierover stelt u louter dat dat de regels van de taliban zijn, zonder dit verder toe te lichten (CGVS p. 14). Hieruit kan enkel besloten worden dat de opeenvolging van interacties die u schetst geen steek houdt; als de taliban u wouden ontvoeren, hadden ze daar al ruimschoots de kans toe gedurende de twee keer dat ze uw vader kwamen vragen om u te doen aansluiten. U slaagt er niet in om een sluitende verklaring te geven waarom ze dit niet gedaan hebben, wat in samenlezing met uw onsamenhangende verklaringen over de mate waarin de taliban dorpelingen dwongen om aan te sluiten da wel er enkel sociale druk was doet vermoeden dat de taliban u helemaal niet gedwongen zouden hebben om aan te sluiten.

Dit vermoeden wordt secundo versterkt door uw verklaringen over de dreigbrief die u zou mogen ontvangen hebben. U stelt hierover dat u deze kreeg na de twee bezoeken van de taliban met het oog op uw aansluiting (CGVS p. 16). Volgens u stond er in de brief een nieuwe oproep dat u zich zou aansluiten, en als u dit niet deed, mocht u waar u zich ook in Afghanistan bevond onthoofd worden (CGVS p. 16). Dit is natuurlijk iets anders dan wat u voordien verklaarde, namelijk dat de taliban in uw streek mensen met geweld ontvoert om ze zo te doen aansluiten (zie supra); iemand ontvoeren, of iemand een ultimatum geven en hem bij weigering onthoofden zijn twee verschillende dingen. Het is in dit kader trouwens ook opvallend dat u uiteenlopende verklaringen aflegde over wanneer u die brief ontvangen had: voor de DVZ verklaarde u nog dat u die kreeg twee à drie dagen na het laatste bezoek (vragenlijst CGVS dd. 3 mei 2016, afdeling 3.5.), terwijl u voor het CGVS sprak van een week (CGVS p. 16), een aanzienlijk verschil. Ook dit tast de aannemelijkheid van uw bewering dat de taliban u zouden hebben willen dwingen om u aan te sluiten, verder aan.

Tertio kan er ook nog gewezen worden op informatie waarover het CGVS beschikt en die bij dit dossier werd bijgevoegd, waaruit blijkt dat de taliban in de regel niet doen aan gedwongen rekrutering en hier geen nood aan hebben om voldoende strijders te mobiliseren.

Er kan ten vierde ook nog gewezen worden op bepaalde kenmerken die u als persoon een maar weinig geschikte kandidaat-talib maken, wat het maar weinig waarschijnlijk maakt dat de taliban zich de moeite van twee bezoeken en een dreigbrief, laat staan een ontvoering of dreigen met executie, zouden getroosten om u te doen aansluiten bij de beweging. Primo steunt u de taliban niet en wou u niet aansluiten (CGVS p. 17), wat van u meteen een zeer weinig betrouwbare strijdmakker zou maken. Hierop gewezen, stelt u dat ze mensen geen andere keuze laten (CGVS p. 17), een eerder ontwijkend antwoord. Secundo lijkt u ook geen enkele voor de taliban nuttige kennis te hebben van vuurwapens, explosieven, of meer administratief-technische kennis zoals shariarecht (CGVS p. 17). En bovendien dient tertio te worden vastgesteld dat uw broer zich zagezegd al bij de beweging aangesloten had; als

ze ook u zouden dwingen om in dienst te gaan zou dat betekenen dat uw vader geen enkele andere afstammelingen meer had mocht u iets overkomen (vragenlijst DVZ dd. 3 mei 2016, afdeling 17.) Het lijkt maar moeilijk voor te stellen dat de taliban daar geen enkele rekening zou mee houden: gezien het belang dat ze hechten aan traditionele gebruiken en dergelijke, kan verwacht worden dat ze daar net wel rekening mee zouden houden. U stelt dan wel dat ze niet luisteren naar dergelijke argumenten (CGVS p.14), maar gezien het grote aantal aan merkwaardigheden over uw andere verklaringen met betrekking tot de taliban kan hier niet zonder meer geloof aan gehecht worden.

Ten slotte liet u op het einde van het gehoor ook nog acteren dat u denkt dat u ook een doelwit van de taliban zou worden omdat u in een land van ongelovigen had verbleven (CGVS p. 25). Het CGVS beschikt echter niet over informatie die erop wijst dat de taliban zich hier schuldig aan zouden maken, en u kan hier ook geen enkele aanwijzing over voorleggen en verwijst louter naar geruchten en wat uw broer tegen u gezegd zou hebben (CGSV p. 25). Dit lijkt niet voldoende om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Samenvattend kan daarom gesteld worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u een broer had bij de taliban, noch dat de taliban u zouden hebben proberen dwingen om zich bij hen aan te sluiten. Er dient daarom besloten te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Wel integendeel: de taskara die u voorlegde ondermijnt uw geloofwaardigheid eerder, gezien de discrepantie met de daarin vermelde en uw medisch vastgestelde leeftijd. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er actueel in Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kabul, Pansjir, en Samangan geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke

informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in uw streek van herkomst in de periode voorafgaand aan uw vertrek, over uw activiteiten in Afghanistan, en over uw sociaal en familiaal netwerk in Afghanistan.

Ten eerste, wat betreft uw activiteiten in Afghanistan, verklaarde u dat u steeds bezig was met het helpen van de familie op het land met irrigatie en dergelijke, en dat u nooit naar school bent gegaan (CGVS p. 6, 7). Omdat u nooit iets anders om handen had en uw leefwereld zich niet verder uitstreckte, zou daarom *primo* van u verwacht mogen worden dat u minstens op de hoogte zou zijn van de zaai- en oogsttijden van de gewassen die uw familie volgens u verbouwde. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u over de enige twee gewassen die uw familie verbouwde, aardappelen en cannabis (CGVS p. 7), zaai- en oogsttijden opgaf die niet overeen komen met beschikbare informatie. U stelt dat aardappelen in uw streek gezaaid werden in hamal en sawr (maart – mei), samen met de cannabis, om geoogst te worden in respectievelijk sunbulah of mizan (augustus – oktober), en in de achtste of negende maand (oktober – december) (CGVS p. 7). Uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier blijkt nochtans dat aardappelen in uw streek geplant en geoogst worden in februari en in april – mei, en dat dit voor cannabis gebeurt in juli en oktober.

Dat u niet op de hoogte lijkt van de lokale landbouwkalender, is *secundo* nog eens zo opmerkelijk gezien uw verklaringen over uw vrijetijdsbestedingen in uw dorp. Hiernaar gepeild verklaarde u namelijk dat er in uw dorp “geen entertainment [is], [er is daar] geen tijd voor,” en “er is geen mogelijkheid voor amusement” (CGVS p. 9), waarmee u doet uitschijnen dat uw hele dag gevuld was met noeste arbeid zoals het aandragen van water (CGVS p. 9). Dit valt natuurlijk maar moeilijk te geloven; het leven van de (pre-moderne) landbouwer wordt namelijk typisch gekenmerkt door korte perioden van intense activiteit rond de oogst en planttijden, maar is voor het overige net minder intensief dan het industriële *nine to five* patroon van leven. Dat u geen doorleefde schets kan of wil geven van waar u zich in uw normalerwijs aanzienlijke vrije tijd mee bezig hield, en dat u ook niet op de hoogte lijkt van de gangbare oogstkalender in uw geclaimde streek van herkomst, doen vermoeden dat u het CGVS geen zicht wil geven op uw werkelijke activiteiten in Afghanistan voorafgaand aan uw vertrek.

Ten tweede, wat betreft uw recent verblijf in uw geclaimde streek van herkomst voorafgaand aan uw vertrek, dient te worden vastgesteld dat de kennis die u ten toon spreidde van de lokale gebeurtenissen in de periode voorafgaand aan uw vertrek aldaar al te gering is voor iemand die daar tot aan zijn vertrek uit Afghanistan verbleven zou hebben, zelfs als rekening gehouden wordt met uw voorgehouden beperkte opleidingsniveau (CGVS p. 8). *Primo*, gevraagd of er grote legeroperaties hadden plaatsgevonden in uw district in de jaren voor uw komst naar België, verwees u enkel naar enerzijds een Amerikaanse luchtaanval in Khanjar, en anderzijds een operatie in Dawoud Kalai zes maand voor uw vertrek (CGVS p. 20), wat zou neerkomen op ongeveer mei 2015 gezien uw vertrek rond Aqrab - Qaws (eind november 2015) (CGVS p. 24). Het is evenwel goed gedocumenteerd dat er een groot legeroffensief in de streek plaatsvond doorheen augustus 2015 (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Ook in juli 2013 vond een grote operatie plaats in het district, één van de grootste operaties uitgevoerd door het Afghaanse leger tot dan toe, waarbij naar verluid meer dan honderd strijders in één klap gedood werden (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Secundo, gevraagd naar grote talibanoperaties tegen het districtscentrum, stelde u dat ze dat enerzijds deden terwijl u al in België was (na eind 2015 dus), en dat ze dit ook lang gelden hadden gedaan, zo'n zes à zeven jaar terug (CGVS p. 21). Maar het is echter geweten dat in de zomer van 2014 de taliban gecoördineerde aanvallen uitvoerde over het hele district, met ook verschillende grote aanval tegen het

districtscentrum waarbij telkens tientallen strijders omkwamen (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het is hoogst opmerkelijk dat u van geen van deze toch wel erg grote offensieven en tegenoffensieven op de hoogte leek, zeker als u zoals u beweerde geregeld naar de radio luisterde (CGVS p. 23, 24).

Ten derde zijn er uw verklaringen over uw (contacten met uw) familieleden in Afghanistan. U verklaarde dat uw vader één zus en één broer had, en uw moeder één broer, waarvan u stelde dat hij iemand is zonder vast adres die zomaar wat door Afghanistan doolt (CGVS p. 5, 6). Het is primo al zeer opmerkelijk dat zowel uw vader als uw moeder uit zodanig kleine families afkomstig waren; de "gemiddelde" Afghaanse vrouw heeft namelijk meer dan vijf kinderen (zie stukken toegevoegd aan het dossier), en dat is zowel de typisch minder grote stedelijke als landelijke gezinnen meegeteld. Het is dus erg opvallend dat zowel het gezin van uw vader als dat van uw moeder, beide woonachtig op het platteland, uit zodanig kleine gezinnen zouden komen.

Secundo, gevraagd of u nog contact had met uw familie in Afghanistan, antwoordde u ontkennend (CGVS p. 6). Gevraagd of u familie had buiten Afghanistan, stelde u dat de oom op de dool mogelijk buiten het land was (CGVS p. 6). Later in het gehoor geeft u evenwel aan dat u de documenten die u voorlegde via uw oom langs moederskant had laten opsturen (CGVS p. 18), wat een zeker contact veronderstelt. Hierop gewezen, wijzigt u uw verklaring naar dat u "in het begin" wel nog contact met deze oom had, maar dat u hem later uit het oog verloor (CGVS p. 18). U gaf echter ook aan dat deze oom reeds op de dool was nog voor u hem contacteerde voor de documenten (CGVS p. 18), waardoor het vreemd is dat u net hem zou aanspreken. Ook hier op gewezen, verwijst u louter naar de nauwere band tussen jullie omdat hij uw oom langs moederskant is (CGVS p. 19). Ook opmerkelijk is dat het nummer dat u opgaf als zijnde van uw oom ((0093)771902100) niet overeen komt met het telefoonnummer op de enveloppe die u voorlegde (0785778720). Vervolgens verklaarde u ook nog dat het diezelfde oom was die alles regelde m.b.t. uw reis (CGVS p. 24). Al deze verklaringen, met name het idee dat uw oom "op de dool" zou zijn, vallen maar moeilijk met elkaar te rijmen. Waarschijnlijker is dat u het CGVS liever geen zicht wil geven op de werkelijke omvang en woonplaatsen van uw familie, en daartoe de voornoemde zeer merkwaardige verklaringen aflegde.

Samen genomen dient daarom besloten te worden dat u het CGVS geen zicht wou of kon geven over uw leeftijd, uw identiteit (die u enkel kon staven met een waarschijnlijk vervalste taskara), uw familiaal netwerk in Afghanistan, uw activiteiten in Afghanistan, en uw verblijfplaats in de jaren voorafgaand aan uw vertrek. Daarenboven kon u ook niet aannemelijk maken dat u persoonlijk te vrezen had voor vervolging of een risico liep op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 16 mei 2017 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen (CGVS p. 2) en werd tijdens het gehoor herhaaldelijk geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p.3, 6, 12, 14, 16, 17, 18, 25). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw leeftijd, uw identiteit (die u enkel kon staven met een mogelijk vervalste taskara), uw familiaal netwerk in Afghanistan, uw activiteiten in Afghanistan, en uw verblijfplaats in de jaren voorafgaand aan uw vertrek. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaats, achtergrond, familiale situatie en het familiaal netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielaanvraag raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs

mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4, eerste, tweede en derde lid, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een korte theoretische uiteenzetting over de medewerkingsplicht stelt verzoeker te volharden dat hij wel degelijk tot zijn vertrek verbleef in het dorp Sapara, in het district Hesarak, in de provincie Nangarhar.

Verder betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing onterecht aanhaalt dat hij de medewerkingsplicht schendt door zijn verklaringen over zijn leeftijd. Hij wijst erop dat hij tijdens het gehoor verklaarde dat hij niet op de hoogte was van zijn leeftijd en dat hij deze enkel vernam via zijn vader. Voorts meent verzoeker dat zijn verklaringen gestaafd werden door zijn taskara, die hij samen met zijn vader ging halen en door zijn oom naar België werd opgestuurd. Deze taskara wordt door de commissaris-generaal zonder meer als vervalst gekenmerkt.

Daarnaast stelt verzoeker dat het concept tijd in Afghanistan een minder belangrijke rol speelt dan in onze Westerse cultuur. Dit wordt volgens hem bevestigd door objectieve informatie, waaruit hij citeert.

Aangaande het leeftijdsonderzoek merkt verzoeker op dat de medische testen die op hem werden uitgevoerd ernstig bekritiseerd worden en dus controversieel en zwak zijn op wetenschappelijk niveau. Bovendien houden deze testen volgens verzoeker geen rekening met zijn leven en met wat hij allemaal heeft meegemaakt. Hij citeert hierbij uit het arrest nr. X van 9 juni 2015 van de Raad van State.

Vervolgens laat verzoeker gelden dat nergens in de bestreden beslissing wordt overgegaan tot een grondige analyse of rekening werd gehouden met de Afghaanse cultuur en dat er zonder enige gevolgtrekking verwezen werd naar het feit dat hij niet voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht. Zo gaat de commissaris-generaal er volgens hem ten onrechte vanuit dat Afghaanse families steeds groot zijn.

Bovendien wordt er volgens verzoeker in de bestreden beslissing nergens rekening gehouden met zijn kwetsbaar profiel. Hij wijst erop dat hij nooit naar school is gegaan en dus ongeletterd is en stelt dat dit element bij het nemen van de bestreden beslissing niet in overweging werd genomen, terwijl het van uiterst belang is dat zijn individualiteit en ook de context waarin hij zich bevindt in acht genomen wordt bij het nemen van een beslissing.

Ten slotte besluit verzoeker dat het niet is omdat de commissaris-generaal zijn relaas niet gelooft, dat hij zonder meer zijn medewerkingsplicht niet zou zijn nagekomen, en dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij wel degelijk zijn uiterste best heeft gedaan om duidelijkheid te scheppen over zowel zijn persoonlijke gegevens als zijn asielrelaas.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 4 januari 2016.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerder haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Dit omdat verzoeker, volgens de bestreden beslissing, niet zou hebben aangetoond waar en onder welke omstandigheden hij heeft verbleven voor zijn komst naar België (zie ook eerste middel). Bijgevolg kan er volgens verweerder geen correct zicht worden geboden op de werkelijke achtergrond en leefsituatie waardoor verzoeker zijn aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

- Vrees voor de taliban

Verweerder meent in haar bestreden beslissing dat er geen geloof kan gehecht worden aan de bedreigingen van de taliban ten opzichte van verzoeker.

Verzoeker benadrukt dat ten opzichte van de familie, zijn broer wel degelijk de oudste in de rij is. Opnieuw verwijst verzoeker naar het feit dat hij geen kennis heeft over de leeftijden (zie hiervoor het eerste middel).

Verder is verzoeker niet in staat om zo'n emotionele herinneringen weer te geven. Het enige wat verzoeker wil, is het verleden vergeten. Verzoeker heeft het enorm moeilijk terug te denken aan de tijd dat zijn broer vertrok naar de taliban en hem daarna nooit meer terug heeft gezien. Verweerder gaat te veel uit van haar eigen achtergrond en gevoelens.

Door objectieve informatie wordt bevestigd dat bij het maken van beslissingen, er steeds opmerkzaam moet worden omgegaan met eigen ervaringen en achtergronden. Verweerder houdt in haar bestreden beslissing hier allerminst rekening mee.

"It has been suggested that decision-makers necessarily approach their tasks from the perspective of their own background and life experiences – asking themselves "what would I, or someone I know do in this situation? "However, such an approach may fail to take account the different life experiences,

personal circumstances, and psychological responses of the applicant, and the extraordinary circumstances from which applicants have fled and are unwilling to return. An individual's subjective experiences of life influence his or her intuition or gut feelings. Consequently, if decision-makers rely on such feelings to evaluate the life experiences of applicants whose experiences are, by and large, alien to their own, these feelings are likely to be flawed. It may be normal for people to base their intuitive feelings and opinions about almost everything they encounter based on their own limited life experiences. There may be a tendency to believe statements because they are linked by logic or association to beliefs or preferences that the decision-maker holds, or that come from a trusted source. Indeed, some intuition may draw on skills and expertise acquired through repeated experience. Other intuition, by contrast, which may be subjectively indistinguishable from the first, may simply draw on limited life experience." (Stuk 10, UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems , p. 76, te consulteren via: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>, verzoeker zet vet)

Verweerster gaat er in de bestreden beslissing vanuit een goede kennis te hebben van de taliban en hun werking. Nergens neemt ze echter de opmerkingen van verzoeker ook maar enigszins in beraad.

Verzoeker wil benadrukken dat er in een klein dorp zoals het zijne er een enorme schrik voor de taliban heerste. Wanneer personen door de taliban werden meegenomen naar verschillende geheime plaatsen, wist niemand deze nog terug te vinden. Voor verzoeker en zijn familie was het bijgevolg moeilijk om zaken te ondernemen om te weten te komen wat er met zijn broer gebeurd was. Het algemene gevoel in het dorp was dat er toch geen resultaat zou zijn.

Verweerster maakt in de bestreden beslissing een onterechte conclusie:

"Het is daarom vreemd dat u in de eerste plaats verwees naar de sociale druk onder de dorpeelingen zelf; deze lijkt van uiterst ondergeschikt belang als de taliban uiteindelijk toch gewoon de mensen dwingen om aan te sluiten." (stuk 1)

De gemaakte conclusie van verweerster gaat voorbij aan het kernprobleem van verzoeker. Er is juist sprake van twee manieren waarop de taliban rekruteert en het ene hoeft niet persé het andere uit te sluiten. Er was wel degelijk sprake van sociale druk én gedwongen rekrutering. Men zag personen die verdwenen als martelaars en diegene die overleefden werden gezien als helden. De broer van verzoeker ging uiteindelijk vrijwillig mee met de taliban. Toen de taliban ook verzoeker wou inlijven in hun troepen, weigerde verzoeker dit omwille van wat er met zijn broer gebeurde.

Verweerster haalt in haar bestreden beslissing aan dat het vreemd zou zijn dat jongemannen die terugkeren van de taliban niet naar buiten mochten. Verzoeker sprak hier over zijn eigen broer. Toen de broer van verzoeker naar huis kwam, had hij wapens bij zich. Hij mocht niet naar buiten, aangezien er een risico was dat de overheid kennis zou nemen van zijn inlijving bij de taliban.

Vervolgens twijfelt verweerster in de bestreden beslissing onterecht over hoe de concrete dreiging van de taliban ten opzichte van verzoeker om zich bij hen aan te sluiten.

Verzoeker is formeel dat de taliban ten opzichte van hem op deze manier te werk ging, omdat zijn broer reeds was meegegaan. Indien dit niet het geval zou geweest zijn, zou de inlijving veel bruter geweest zijn.

Verweerster gaat in de bestreden beslissing wel héél erg kort door de bocht door te stellen dat ontvoering iets anders is dan onthoofding. Verzoeker benadrukt hier dat het in de praktijk steeds over een ontvoering ging, maar dat er in de brief wel degelijk met een onthoofding gedreigd werd.

Verder meent verweerster in de bestreden beslissing ten onrechte dat verzoeker zijn verklaring over de dreigbrief bij de Dienst Vreemdelingenzaken tegenstrijdig is met zijn verklaring tijdens het verhoor van verzoeker. Ze meent dat het gaat over een aanzienlijk verschil. Echter werden deze twee verklaringen afgelegd over een tijdspanne van meer dan één jaar. 2 à 3 dagen en een week lijken dan niet zo'n aanzienlijk verschil te zijn. Verzoeker benadrukt dat hij het niet meer precies weet, maar dat dit op korte tijd gebeurde. De beide tijdsindicaties geven dit weer. Er kan bijgevolg geen sprake zijn van een tegenstrijdigheid. De verklaringen liggen in dezelfde lijn.

Aangaande de gedwongen rekrutering volhardt verzoeker dat dit in zijn dorp wel degelijk gebeurt. Voornamelijk jonge mannen die rondlopen in het dorp worden aangesproken door de taliban. Deze

worden dan ofwel gedwongen gerekruteerd of komen onder zo'n danige druk te staan dat ze geen andere keuze hebben om zich aan te sluiten bij de Taliban.

In de UNHCR Guidelines wordt er ook een paragraaf gewijd aan gedwongen rekrutering. Deze objectieve informatie bevestigt hetgeen verzoeker hierover uiteenzette tijdens zijn verhoor. De techniek van gedwongen rekrutering wordt wel degelijk gebruikt en personen die niet op deze eis ingaan, worden bedreigd met de dood.

"Incidents of forced recruitment of children are said to be subject to widespread underreporting. However, the recruitment and use of children by all parties to the conflict, both in support and combat roles, is reported to be observed throughout the country. In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished. AGEs are reported to continue to recruit children, both boys and girls, to carry out suicide attacks and as human shields, as well as to participate in active combat, to plant IEDs, to smuggle weapons and uniforms, and to act as spies, guards or scouts for reconnaissance.

In January 2011 the UN and the Government signed an action plan for the prevention of underage recruitment. In July 2014 the Government endorsed a road map towards compliance with the action plan. In February 2015 President Ghani endorsed a law which had been passed by the Parliament and the Senate in 2014, criminalizing underage recruitment into the ANSF. Despite the Government's support for the action plan and the progress made thus far, challenges are reported to remain, including a lack of accountability for underage recruitment. In March 2016, the Special Representative of the Secretary-General for Children and Armed Conflict noted that while there had been substantial progress in implementing the action plan, the UN continued to document the recruitment and use of boys by the ALP and ANP, as well as some cases attributed to ANA. Pro-government armed groups have also been reported to force locals to send young men to join the fight against the Taliban and other AGEs

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces, AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Men of fighting age and children who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, family members of men and children with this profile may be in need of international protection on the basis of their association with individuals at risk. Asylum claims made by children need to be assessed carefully and in accordance with the UNHCR Guidelines on child asylum claims, including in relation to the examination of any exclusion considerations for former child soldiers. Where children associated with armed groups are alleged to have committed crimes, it is important to bear in mind that they may be victims of offences against international law and not only perpetrators."(Stuk 5, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan", UNHCR, 19 april 2016, p. 44-47 , te consulteren via <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>)

Ten slotte haalt verweerster in haar bestreden beslissing aan dat verzoeker geen geschikte kandidaat zou zijn om in te lijven bij de Taliban.

Verzoeker benadrukt dat er nog sprake is van een jongere broer en zijn vader nog niet zodanig oud is. Verzoeker besluit met de stellen dat het dorp volledig in de macht van de Taliban is.

- Afkomst verzoeker

Verweerster benadrukt in de bestreden beslissing geen geloof te hechten aan het verblijf van verzoeker in zijn streek van herkomst in de periode voorafgaand aan zijn vertrek. Dit argumenteert verweerster door te stellen dat verzoeker foutieve verklaringen zou afgelegd hebben over de gewassen die geteeld werden en dat verzoeker geen kennis zou hebben over recente incidenten.

Verzoeker haalt aan dat de verklaringen over de gewassen wel degelijk correct zijn. Bij het telen van cannabis is het namelijk zo dat deze steeds moet blijven worden verzorgd van het begin tot het einde en ze hebben enorm veel water nodig. De irrigatie gebeurt met bronwater. Verweerder stelt dat cannabis wordt geoogst in juli of oktober, dit was echter ook wat verzoeker aangaf tijdens het verhoor, namelijk oktober-december. Verweerder haalt dit ten onrechte aan als een tegenstrijdigheid.

Verzoeker benadrukt alles verteld te hebben over de incidenten waar hij weet van had. Hij benadrukt dat Hesarak een groot district is en het districtshuis zich op 2 à 2,5 u bevindt met de auto. De incidenten die door verweerder in de bestreden beslissing werden aangehaald hadden bijgevolg plaats héél ver van verzoeker.

Ook over zijn familie sprak verzoeker de waarheid.

Verzoeker wil verder benadrukken dat het heel erg moeilijk is om contact te maken met de oom die verweerder vermeldt in de bestreden beslissing. Zijn oom is een alleenstaande man, zonder kinderen en zonder vrouw. Bijgevolg verplaatst hij zich geregeld en heeft verzoeker geen contact meer met hem gehad.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat zij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’
(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. X, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker wordt in Afghanistan vervolgd door de taliban.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat zij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”
(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”
(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.”

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Na een korte theoretische uiteenzetting laat verzoeker gelden dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en dat de commissaris-generaal ten onrechte betwist dat hij recent afkomstig is uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar. Hij verwijst hierbij naar zijn uiteenzetting in het eerste en het tweede middel.

In ondergeschikte orde, indien geoordeeld zou worden dat zijn recente afkomst niet kan worden vastgesteld, voert verzoeker aan dat rekening moet worden gehouden met zijn Afghaanse nationaliteit. Hierover is echter geen enkele motivering terug te vinden in de bestreden beslissing.

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient volgens verzoeker telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal de plicht heeft om aangaande volatiele situaties de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar – en citeert hij uit – het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016. Tevens stelt hij dat ook uit het rapport “*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*”, laatst geüpdatet op 19 juli 2017, een stijging van het geweld in geheel Afghanistan blijkt.

Volgens verzoeker neemt het geweld op dit moment zodanig grote proporties aan dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Hij citeert hiervoor uit het rapport “*Country Reports on Human rights Practices – Afghanistan*” van United States Department of State van 3 maart 2017.

Hij benadrukt voorts afkomstig te zijn uit één van de meest gewelddadige provincies in Afghanistan, met name Nangarhar, en stelt dat het district waarvan hij afkomstig is, met name Hesarak, het op twee na meeste veiligheidsincidenten kende in de provincie. Ter staving hiervoor verwijst verzoeker naar – en citeert hij uit – data van UNAMA van 27 april 2017 over burgerslachtoffers en het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van november 2016.

Bovendien meent verzoeker dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en *de facto* een “IDP” (“*internal displaced person*”) wordt, nu het ontbreken van een “*overeenkomst*” tussen België en Afghanistan tot gevolg heeft dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als “*terugkeerders*” en dus voor de Afghaanse overheid niet bestaan. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen om zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Verzoeker meent dan ook te zullen worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen. Voorts stelt verzoeker dat men in de onmogelijkheid is om zich te vestigen en dat hen de noodzakelijke toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden onzegd. Hij verwijst hiervoor naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016.

Hoewel hij meent te moeten worden beschouwd als een “IDP” en niet als een “*terugkeerder*”, wijst verzoeker via een citaat uit het rapport “*Displacement, The New 21st Century Challenge*” van UNHCR van 9 juni 2013 tevens op de precare positie van de Afghaanse “*terugkeerders*”, die een bijzondere categorie van “*people of concern*” vormen.

Voorts betoogt verzoeker dat ook het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet hoog is aangezien de broodnodige humanitaire hulp heel beperkt blijft. Verzoeker acht de interpretatie van de commissaris-generaal van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt. Deze focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio om al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, doch verwaarloost de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft volgens verzoeker sluimeren en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Verzoeker meent dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, de adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft.

Ten slotte betoogt verzoeker dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allermist stabiel te noemen is, en dat het op heden niet aangewezen is om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

Om al de voorgaande redenen acht verzoeker het duidelijk onterecht dat de commissaris-generaal hem geen subsidiaire bescherming toekent.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- "Why Afghans don't know their ages", Newsweek, 30 november 2001, te consulteren via <http://europe.newsweek.com/why-afghans-dont-know-their-ages-149749?rm=eu>;
- "UNAMA first quarter 2017 civilian casualty data", UNAMA, 27 april 2017, te consulteren via <https://unama.unmissions.org/unama-first-quarter-2017-civilian-casualty-data>;
- "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", UNHCR, 19 april 2016, te consulteren via <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>;
- "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 19 juni 2017, te consulteren via <https://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>;
- "UNHCR Global Trends 2012. Displacement, The New 21st Century Challenge", UNHCR, 9 juni 2013, te consulteren via <http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>;
- "Country Reports on Human Rights Practices - Afghanistan, 3 maart 2017", United States Department of State, te consulteren via <http://www.refworld.org/docid/58ec8a7fa.html>;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation", november 2016, te consulteren via http://www.ecoi.net/file_upload/90_1479191564_2016-11-09-easo-afghanistan-security-situation.pdf;
- "UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems", UNHCR, te consulteren via: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>;
- RvS 9 juni 2015, nr. 231.491.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een verklaring van de dorpsoudsten van het dorp Abizangani Azar en een kopie van de taskara van zijn vader, beide met voor eensluidende vertaling, neer, alsook de envelop waarmee deze stukken aan hem werden toegestuurd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Aangaande de door verzoeker in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. X). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het eerste middel is in de aangegeven mate niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu hij voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) probeerde vol te houden dat hij ongeveer tien jaar jonger zou zijn dan wat medisch werd vastgesteld en hij geen enkel geloofwaardig identiteitsbewijs of enig ander stuk kan voorleggen dat zijn beweerde identiteit of afkomst kan staven, en omdat er (ii) ook zaken zijn die doen twifelen aan de waarachtigheid van de door hem opgegeven vervolging. Wat dit laatste betreft, overweegt de commissaris-generaal dat verzoekers bewering dat de taliban een jaar voorheen waren langsgesproken en toen zijn oudere broer deden aansluiten maar weinig geloofwaardig is, dat er een aantal bemerkingen kunnen geformuleerd worden bij verzoekers weergave van de aanwezigheid van de taliban in zijn streek en bij de interacties met en de attitude van de lokale bevolking, dat verzoekers verklaringen over de interacties van hemzelf en zijn familie met de taliban maar weinig consistent lijken, dat verzoeker bepaalde kenmerken heeft die hem als persoon een maar weinig geschikte kandidaat-talib maken en dat verzoeker geen enkele aanwijzing voorlegt waaruit kan blijken dat hij ook een doelwit van de taliban zou worden omdat hij in een land van ongelovigen had verbleven. Om deze redenen concludeerde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij een broer had bij de taliban en dat de taliban hem zouden hebben proberen dwingen om zich bij hen aan te sluiten.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielpprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De plicht tot medewerking vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande verzoeker er bij de aanvang van zijn gehoor op het CGVS op gewezen werd hoe belangrijk het was dat hij de waarheid sprak over zijn reële situatie voor zijn vertrek naar België (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn leeftijd, zijn identiteit, zijn familiaal netwerk en activiteiten in Afghanistan en zijn verblijfplaats in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze wijst op ernstige twijfels over de door verzoeker opgegeven leeftijd. De commissaris-generaal overweegt wat dit betreft het volgende:

“U gaf tijdens uw intakegesprek immer aan minderjarig te zijn, 17 jaar oud (fiche niet begeleide minderjarige). Dit herhaalde u bij het interview voor de DVZ, met als toevoeging dat u het niet eens was met de resultaten van de leeftijdtest maar deze wel zou aanvaarden (verklaring DVZ dd. 3 mei 2016, afdeling 4). Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie, Wilrijkstraat 10, 2650 Edegem op 11 februari 2016, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 11 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, maar liefst 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar.

Toen u op het CGVS gevraagd werd wanneer u geboren werd, gaf u aan dat u volgens uw taskara geboren was in de negende maand van 1379 (november – december 2000) en vandaag 18 jaar en 5 maanden oud zou zijn (CGVS p. 3). Gewezen op het resultaat van de medische test, verwijst u opnieuw naar uw taskara, en naar verklaringen van uw vader over uw leeftijd (CGVS p. 3). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat uw vader zich met bijna tien jaar zou vergissen over de leeftijd van zijn zoon. De afwijkende leeftijd op uw taskara wijst dan weer eerder in de richting dat het niet gaat om een authentiek document (CGVS p. 3). Het heeft er bijgevolg de schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en hiertoe bovendien een vermoedelijk vervalste taskara voorlegde. Dat u voor het CGVS probeert vol te houden dat u ongeveer tien jaar jonger zou zijn dan wat medisch werd vastgesteld, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid al danig.”

In het eerste middel wijst verzoeker erop dat hij tijdens het gehoor verklaarde dat hij niet op de hoogte was van zijn leeftijd en dat hij deze enkel vernam via zijn vader. Uit het administratief dossier blijkt evenwel duidelijk dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een exacte geboortedatum wist op te geven en verklaarde geboren te zijn op 31 januari 1999 (adm. doss., stukken 11 en 13). Ook bij het CGVS verklaarde verzoeker 18 jaar en 5 maanden te zijn en dat dit op zijn

taskara staat (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 3). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt de door hem voorgelegde taskara door de commissaris-generaal niet “zonder meer” als vervalst gekenmerkt, doch komt de commissaris-generaal tot deze vaststelling na een medisch onderzoek, dat werd uitgevoerd op vraag van de Dienst Voogdij, en op basis van objectieve informatie uit het administratief dossier (stuk 15, map met ‘landeninformatie’, document nr. 3) waaruit blijkt dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Waar verzoeker opmerkt dat de medische testen voor het leeftijdsonderzoek ernstig bekritiseerd worden, wordt er op gewezen dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Van deze mogelijkheid werd hij in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (adm. doss., stuk 10). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut.

In zoverre wordt aangenomen dat veel Afghanen hun exacte geboortedatum niet kennen en dat het concept tijd in Afghanistan een minder belangrijke rol speelt dan in onze Westerse cultuur, kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker, die overigens wel een exacte geboortedatum wist op te geven, gelooft ongeveer tien jaar jonger te zijn dan hij daadwerkelijk is, louter omdat zijn vader dat hem zou hebben verteld. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van ongeveer tien jaar, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

Verzoekers ongeschooldheid biedt hiertoe geen verschoning. De Raad benadrukt dat ongeschoold zijn niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen op correcte wijze zijn leeftijd in te schatten. Dit klemt des te meer gelet op het gegeven dat verzoeker zowel bij de DVZ als op het CGVS telkenmale op identieke wijze een professionele handtekening kon plaatsen. Wat er ook van zij, de vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van ongeveer tien jaar ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in zijn streek van herkomst in de periode voorafgaand aan zijn vertrek en over zijn activiteiten in Afghanistan.

Verzoeker betwist vooreerst niet dat van hem, die verklaarde dat hij steeds bezig was met het helpen van de familie op het land en nooit naar school is gegaan, verwacht mag worden dat hij minstens op de hoogte zou zijn van de zaai- en oogsttijden van de gewassen die zijn familie volgens hem verbouwde, namelijk aardappelen en cannabis. Desalniettemin moet met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoeker over de enige twee gewassen die zijn familie verbouwde zaai- en oogsttijden opgaf die niet overeenkomen met de beschikbare informatie in het administratief dossier:

“U stelt dat aardappelen in uw streek gezaaid werden in hamal en sawr (maart – mei), samen met de cannabis, om geoogst te worden in respectievelijk sunbulah of mizan (augustus – oktober), en in de achtste of negende maand (oktober – december) (CGVS p. 7). Uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier blijkt nochtans dat aardappelen in uw streek geplant en geoogst worden in februari en in april – mei, en dat dit voor cannabis gebeurt in juli en oktober.”

Verzoeker haalt in het tweede middel aan dat zijn verklaringen over deze gewassen wel degelijk correct zijn en licht toe dat het bij het telen van cannabis zo is dat deze steeds moet blijven worden verzorgd van het begin tot het einde en dat cannabis enorm veel water nodig heeft. Hij stelt dat het niet tegenstrijdig is met de informatie van het CGVS dat hij tijdens zijn gehoor aangaf dat cannabis wordt geoogst in oktober-december. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat de periode oktober-december veel ruimer is dan de maand oktober, waarin volgens de informatie in het administratief dossier cannabis wordt geoogst in het district Hesarak (adm. doss., stuk 15, map met ‘landeninformatie’, document nr. 5, p. 24). Voorts gaat verzoeker niet *in concreto* in op de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de zaaitijden van cannabis en de oogst- en zaaitijden van aardappelen in het district Hesarak. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat het, gezien zijn verklaringen over zijn vrijetijdsbestedingen in zijn dorp, nog eens zo opmerkelijk is dat hij niet op de hoogte lijkt te zijn van de lokale landbouwkalender, volledig ongemoeid laat:

"Hiernaar gepeild verklaarde u namelijk dat er in uw dorp "geen entertainment [is], [er is daar] geen tijd voor," en "er is geen mogelijkheid voor amusement" (CGVS p. 9), waarmee u doet uitschijnen dat uw hele dag gevuld was met noeste arbeid zoals het aandragen van water (CGVS p. 9). Dit valt natuurlijk maar moeilijk te geloven; het leven van de (pre-moderne) landbouwer wordt namelijk typisch gekenmerkt door korte perioden van intense activiteit rond de oogst en planttijden, maar is voor het overige net minder intensief dan het industriële nine to five patroon van leven. Dat u geen doorleefde schets kan of wil geven van waar u zich in uw normalerwijs aanzienlijke vrije tijd mee bezig hield, en dat u ook niet op de hoogte lijkt van de gangbare oogstkalender in uw geclaimde streek van herkomst, doen vermoeden dat u het CGVS geen zicht wil geven op uw werkelijke activiteiten in Afghanistan voorafgaand aan uw vertrek."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat de kennis die verzoeker tentoon spreidde van de lokale gebeurtenissen in de periode voorafgaand aan zijn vertrek aldaar al te gering is voor iemand die daar tot aan zijn vertrek uit Afghanistan verbleven zou hebben, zelfs als rekening gehouden wordt met zijn voorgehouden beperkte opleidingsniveau. In de bestreden beslissing worden hierover de volgende overwegingen gemaakt:

"Primo, gevraagd of er grote legeroperaties hadden plaatsgevonden in uw district in de jaren voor uw komst naar België, verwees u enkel naar enerzijds een Amerikaanse luchtaanval in Khanjar, en anderzijds een operatie in Dawoud Kalai zes maand voor uw vertrek (CGVS p. 20), wat zou neerkomen op ongeveer mei 2015 gezien uw vertrek rond Agrab - Qaws (eind november 2015) (CGVS p. 24). Het is evenwel goed gedocumenteerd dat er een groot legeroffensief in de streek plaatsvond doorheen augustus 2015 (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Ook in juli 2013 vond een grote operatie plaats in het district, één van de grootste operaties uitgevoerd door het Afghaanse leger tot dan toe, waarbij naar verluid meer dan honderd strijders in één klap gedood werden (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Secundo, gevraagd naar grote talibanoperaties tegen het districtscentrum, stelde u dat ze dat enerzijds deden terwijl u al in België was (na eind 2015 dus), en dat ze dit ook lang gel(e)den hadden gedaan, zo'n zes à zeven jaar terug (CGVS p. 21). Maar het is echter geweten dat in de zomer van 2014 de taliban gecoördineerde aanvallen uitvoerde over het hele district, met ook verschillende grote aanval tegen het districtscentrum waarbij telkens tientallen strijders omkwamen (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het is hoogst opmerkelijk dat u van geen van deze toch wel erg grote offensieven en tegenoffensieven op de hoogte leek, zeker als u zoals u beweerde geregeld naar de radio luisterde (CGVS p. 23, 24)."

Verzoeker tracht zijn gebrek aan kennis over deze gebeurtenissen te vergoelijken door in het tweede middel te stellen dat Hesarak een groot district is en dat de aangehaalde incidenten héél ver van hem plaats hadden, doch hij kan hiermee niet overtuigen. Van iemand die in een bepaald gebied woont en die geregeld naar de radio luistert, kan immers worden verwacht dat hij op de hoogte is van operaties in zijn district met een dergelijke omvang, zelfs al zouden deze zich op 2,5 uur rijden van zijn woonst hebben voorgedaan. Dat verzoeker hiervan niet op de hoogte is, doet vermoeden dat hij voor zijn komst naar België niet recent verbleven heeft in de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn, temeer nu hij, gelet op het voorgaande, ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en zijn activiteiten in zijn regio van herkomst.

De taskara die verzoeker ter staving van zijn asielrelaas neerlegde, is niet van aard om deze appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Bovendien ondermijnt de door verzoeker voorgelegde taskara eerder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, gezien de discrepantie tussen de daarin vermelde leeftijd en verzoekers medisch vastgestelde leeftijd. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', document nr. 3, COI Focus "Afghanistan Corruptie en valse documenten", 27 juni 2013), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker voorgelegde taskara. Om dezelfde redenen kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota voorgelegde kopie van de taskara van zijn vader en verklaring van de dorpsoudsten van het dorp Abizangani Azar, die verzoeker blijkens de eveneens bij de aanvullende nota bijgevoegde envelop op het ogenblik van de neerlegging overigens bijna acht maanden in zijn bezit had. Wat de

taskara van verzoekers vader betreft, kan hier bovendien nog aan worden toegevoegd dat het slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. X).

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan recent in het district Hesarak van de provincie Nangarhar heeft verbleven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar in die periode zouden hebben afgespeeld.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, blijkt eens te meer uit de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen over zijn bewering dat de taliban een jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan waren langsgesproken en toen zijn oudere broer deden aansluiten:

"Primo, gevraagd waarom de taliban op dat moment uw broer en niet u deden aansluiten, stelt u immers dat ze dit deden omdat uw broer ouder was dan u, namelijk ongeveer 22 jaar oud op dat moment (CGVS p. 10, 11). Er is er supra echter al op gewezen dat uw werkelijke leeftijd flink hoger ligt dan u zelf beweerde, namelijk minstens vijftientig jaar oud op het moment dat de taliban uw broer kwamen halen. Dit zou betekenen dat de taliban uw in feite jongere broer nog voor u zouden hebben proberen rekruteren, in tegenspraak met uw bewering dat ze hem net kozen omdat hij ouder was.

Secundo valt het op dat u maar erg weinig kan vertellen over de periode van uw broer bij de taliban. Zo wist u niet te zeggen wat het laatste was dat u tegen uw broer zei toen hij door de taliban werd meegenomen, hoewel het naar uw eigen zeggen toch een emotioneel moment was (CGVS p. 11). Er zou nochtans verwacht kunnen worden dat u een zodanige levensveranderend moment duidelijk voor de geest zou kunnen halen, maar u stelt enkel vaag dat u "het niet kan uitleggen" en dat uw broer "erg droef was" (CGVS p. 11). Daarenboven, gevraagd naar concrete zaken die hij naderhand verteld zou hebben bij zijn bezoek aan huis, herhaalt u enkel tot driemaal toe dat uw broer veranderd was, zonder evenwel ooit aan een concrete anekdote of gesprek te refereren (CGVS p. 11). Dit alles komt al te abstract over, terwijl het toch wel zou gaan om de laatste interacties met uw bloedeigen broer.

Aansluitend hierop is het tertio markant dat u aangeeft geen enkele moeite te hebben gedaan om te proberen achterhalen wat het lot van uw broer was nadat hij niet langer naar huis kwam (CGVS p. 12). Gevraagd of u contacten had met de taliban of contact met hen probeerde opnemen, verklaart u enerzijds dat u dat niet wou, en anderzijds dat u niemand kende aan wie u dat kon vragen (CGVS p. 12). U had evenwel eerder verklaard dat vele dorpsgenoten hun zonen naar de taliban hadden gezonden, al dan niet vrijwillig (CGVS p. 10), en dat deze dorpsgenoten ook af en toe naar huis kwamen om hun familie te bezoeken, ook al wist u niet precies wanneer (CGSV p. 12). Hierop gewezen, werpt u tegen dat het gevaarlijk is om over de taliban te praten, en dat ze zelfs een vader die naar het lot van zijn zoon zou vragen zouden doden (CGVS p. 12). Dit lijkt evenwel een overdreven voorstelling van het beleid van de taliban; het valt maar moeilijk te geloven dat ze een ondertussen al meer dan tien jaar durende opstand zouden kunnen volhouden als ze zodanig draconisch waren tegenover de lokale bevolking. Bovendien gaf u zelf aan dat ook talibanleden respect hebben voor ouderen en voor traditionele praktijken omtrent gastvrijheid (CGVS p. 12, 13, 14). Deze elementen doen besluiten dat uw verklaringen over uw broer maar weinig aannemelijk zijn, en doen twijfelen aan het bestaan, het lidmaatschap bij de taliban, de woonplaats, dan wel de mate waarin u contact met uw broer onderhoudt of onderhield."

Door in het tweede middel te benadrukken dat "zijn broer wel degelijk de oudste in de rij is" en er opnieuw op te wijzen dat hij geen kennis heeft over de leeftijden, doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Dit volstaat evident niet om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten.

Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat hij niet in staat is om zo'n emotionele herinneringen weer te geven, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, zonder deze *in concreto* toe te passen op zijn eigen situatie, maakt verzoeker verder niet aannemelijk dat *in casu* de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing niet opmerkzaam zou zijn omgegaan met zijn eigen ervaringen en achtergronden. Dit blijkt alvast niet uit de voorgaande motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Aangezien verzoeker er niet in geslaagd is deze motieven te weerleggen of te ontcrachten, worden ze door de Raad worden overgenomen.

Voorts betwist verzoeker niet dat de quasi-omerta die volgens hem zou bestaan rond de taliban in zijn dorp maar weinig geloofwaardig is. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“U stelt dat de locals onderling het zelfs niet aandurften om elkaar vragen te stellen over familieleden bij de taliban, en dat het vragen om boodschappen naar collega’s etc. overbrengen gevaarlijk was (CGVS p. 12). Nochtans had u eerder aangegeven dat minstens toch een aantal van de dorpelingen het maar normaal vonden om zonen naar de taliban te sturen en dat ook van anderen verwachtten (CGVS p. 10), waardoor ze toch minstens om die mening over te brengen over de taliban moesten praten met de anderen. Bovendien geeft u ook later aan dat “zelfs kinderen” op de hoogte waren van de lokale talibanhiërarchie (CGVS p. 15), wat ook een zekere communicatie veronderstelt.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Vervolgens zijn verzoekers verklaringen over de interacties van hem en zijn familie met de taliban weinig consistent. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen:

“U stelt primo namelijk dat de taliban uw vader twee maal zouden hebben benaderd om hem te vragen dat hij u zou laten aansluiten, en dat hij beide keren de boot afhield, waarop de taliban afdropen (CGVS p. 9, 10, 13, 14). Anderzijds houdt u tevens vol dat als u niet vrijwillig zou aansluiten, ze u zouden dwingen door u te “kidnappen met geweld” (CGVS p. 14). Dit doet natuurlijk de vraag rijzen waarom ze u niet bij de eerste twee bezoeken al met dwang meenamen. U kan hierover enkel verklaren dat dit niet mag onder Afghanen, en ware moslims onwaardig is (CGVS p. 14), wat natuurlijk niet kan verklaren waarom het later dan weer wel aanvaardbaar zou zijn om u te ontvoeren. Hierover stelt u louter dat dat de regels van de taliban zijn, zonder dit verder toe te lichten (CGVS p. 14). Hieruit kan enkel besloten worden dat de opeenvolging van interacties die u schetst geen steek houdt; als de taliban u wouden ontvoeren, hadden ze daar al ruimschoots de kans toe gedurende de twee keer dat ze uw vader kwamen vragen om u te doen aansluiten. U slaagt er niet in om een sluitende verklaring te geven waarom ze dit niet gedaan hebben, wat in samenlezing met uw onsamenhangende verklaringen over de mate waarin de taliban dorpelingen dwongen om aan te sluiten da wel er enkel sociale druk was doet vermoeden dat de taliban u helemaal niet gedwongen zouden hebben om aan te sluiten.

Dit vermoeden wordt secundo versterkt door uw verklaringen over de dreigbrief die u zou mogen ontvangen hebben. U stelt hierover dat u deze kreeg na de twee bezoeken van de taliban met het oog op uw aansluiting (CGVS p. 16). Volgens u stond er in de brief een nieuwe oproep dat u zich zou aansluiten, en als u dit niet deed, mocht u waar u zich ook in Afghanistan bevond onthoofd worden (CGVS p. 16). Dit is natuurlijk iets anders dan wat u voordien verklaarde, namelijk dat de taliban in uw streek mensen met geweld ontvoert om ze zo te doen aansluiten (zie supra); iemand ontvoeren, of iemand een ultimatum geven en hem bij weigering onthoofden zijn twee verschillende dingen. Het is in dit kader trouwens ook opvallend dat u uiteenlopende verklaringen aflegde over wanneer u die brief ontvangen had: voor de DVZ verklaarde u nog dat u die kreeg twee à drie dagen na het laatste bezoek (vragenlijst CGVS dd. 3 mei 2016, afdeling 3.5.), terwijl u voor het CGVS sprak van een week (CGVS p. 16), een aanzienlijk verschil. Ook dit tast de aannemelijkheid van uw bewering dat de taliban u zouden hebben willen dwingen om u aan te sluiten, verder aan.

Tertio kan er ook nog gewezen worden op informatie waarover het CGVS beschikt en die bij dit dossier werd bijgevoegd, waaruit blijkt dat de taliban in de regel niet doen aan gedwongen rekrutering en hier geen nood aan hebben om voldoende strijders te mobiliseren.”

Verzoeker laat wat dit betreft in het tweede middel gelden dat de taliban ten opzichte van hem op deze manier tewerk ging omdat zijn broer reeds was meegegaan en dat anders de inlijving veel bruter zou geweest zijn. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot het geven van een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde inconsistentie in zijn verklaringen over de aanpak van de taliban, zonder de vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Hierbij kan er overigens op worden gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor een geheel andere verklaring gaf voor deze weinig consistente aanpak van de taliban, met name dat dit hun regels en principes zijn (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 14). Voorts wordt niet ingezien in welk opzicht de commissaris-generaal te “kort door de bocht” zou zijn gegaan door te stellen dat ontvoering iets anders is dan onthoofding. Deze zaken zijn immers totaal verschillend. Waar verzoeker nog poneert dat twee à drie dagen en een week over een tijdspanne van meer dan één jaar niet zo’n aanzienlijk verschil lijken te zijn, beperkt hij zich tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, doch hij slaagt er hiermee niet in deze tegenstrijdigheid *in concreto* te weerleggen.

Voorts volhardt verzoeker dat gedwongen rekrutering in zijn dorp wel degelijk gebeurt bij voornamelijk jonge mannen. Hij verwijst hierbij naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016, doch de passage

uit dit rapport waaruit hij citeert blijkt geen betrekking te hebben op zijn dorp. Hoe dan ook, zelfs indien wordt aangenomen dat de taliban in verzoekers regio van herkomst de nood zou hebben om voldoende strijders te mobiliseren en overgaat tot gedwongen rekrutering, dan nog lijkt verzoeker een weinig geschikte kandidaat om door de taliban te worden ingelijfd. Verzoeker betwist immers niet dat hij de taliban niet steunt en zich niet bij hen wou aansluiten, zodat hij een zeer weinig betrouwbare strijdmakker zou zijn. Daarnaast ontkent verzoeker niet dat hij geen enkele voor de taliban nuttige kennis heeft van vuurwapens, explosieven, of meer administratief-technische kennis, zoals shariarecht.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Ten slotte liet u op het einde van het gehoor ook nog acteren dat u denkt dat u ook een doelwit van de taliban zou worden omdat u in een land van ongelovigen had verbleven (CGVS p. 25). Het CGVS beschikt echter niet over informatie die erop wijst dat de taliban zich hier schuldig aan zouden maken, en u kan hier ook geen enkele aanwijzing over voorleggen en verwijst louter naar geruchten en wat uw broer tegen u gezegd zou hebben (CGSV p. 25). Dit lijkt niet voldoende om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.”

Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking nu hij niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd, zijn identiteit, zijn familiaal netwerk in Afghanistan, zijn activiteiten in Afghanistan en zijn verblijfplaats in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek. Deze correcte vaststellingen ontslaan de commissaris-generaal evenwel niet van zijn plicht om een onderzoek te doen naar de nood aan subsidiaire bescherming.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan verzoekers afkomst uit *“het dorpje Sapara in de Abzanghanivallei, district Hesarak, provincie Nangarhar”*. Enkel verzoekers recente herkomst uit deze regio wordt in vraag gesteld. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing zelf op dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas het CGVS niet ontslaan van de opdracht een reëel risico op ernstige schade te toetsen betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat.

Te dezen kan de Raad niet anders dan vaststellen dat niet onderzocht is of verzoeker, wanneer hij terugkeert naar Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De omstandigheid dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan verbleven heeft in zijn regio van herkomst doet hieraan geen afbreuk.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2017 wordt vernietigd in zoverre aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN